

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **P. F.**, zastoupeného JUDr. Jánem Juhászem, advokátem se sídlem Slovensko, Košice, Palackého 2, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 22 Cad 137/2006 – 43, ze dne 31. 1. 2007,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Jánovi Juhászovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2600 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2003 zamítla Česká správa sociálního zabezpečení (ČSSZ) žádost žalobce o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) a podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení. Žalobci

nárok nevznikl, protože nezískal potřebných 15 roků pojištění, nýbrž podle dokladů pouze 11 roků a 113 dní pojištění.

Rozsudkem ze dne 20. 9. 2005, č. j. 19 Cad 9/2004 - 94, Krajský soud v Ostravě rozhodnutí ČSSZ pro vady řízení zrušil, neboť rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Soud žalované uložil zhodnotit další dobu pojištění žalobce, která doposud nebyla zhodnocena, a to dobu od 18. 6. 1954 do 19. 10. 1954, kdy žalobce pracoval u D., tj. 124 dnů pojištění; dále zhodnotit dobu pojištění od 25. 5. 1957 do 19. 8. 1957, kdy žalobce pracoval jako nižší zdravotnický pracovník. Dobu, po kterou se žalobce zdržoval v zahraničí, žalovaná žalobci nezapočetla, neboť žalobce tuto dobu neuplatnil. Soud uložil žalované zhodnotit i tuto dobu, bude-li prokázána jako doba pojištění, a to od doby platnosti Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o sociálním zabezpečení.

Dne 28. 2. 2006 vydala žalovaná nové rozhodnutí, kterým žádost žalobce o starobní důchod opět zamítla pro nesplnění podmínek ust. § 29 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. a podle Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že v souladu s názorem soudu dodatečně žalobci zhodnotila dobu pojištění v období od 18. 6. 1954 do 19. 10. 1954 v rozsahu 124 dnů a v období od 25. 5. 1957 do 19. 8. 1957 a na základě žalobcem doloženého originálu potvrzení byla žalobci dodatečně započtena doba pojištění od 21. 1. 1954 do 30. 1. 1954. Dále žalovaná došetřila dobu žalobcova pojištění u firmy P. a.s. v období od 1. 7. 1968 do 30. 9. 1968 a od 1. 11. 1968 do 17. 9. 1969. Nárok na starobní důchod žalobci nevznikl, protože nezískal potřebných 15 roků pojištění. Dle dokladů získal žalobce pouze 13 roků a 17 dní pojištění.

I toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou, o které rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 1. 2007 (rozhodnutí přezkoumávané nyní Nejvyšším správním soudem). Soud provedl důkaz dávkovým spisem žalobce vedeným u ČSSZ a zjistil průkaznost dob pojištění tak, jak byly podrobně rozepsány v písemném vyjádření žalované k žalobě. Sumarizovaná celková doba pojištění získaná v českém systému důchodového pojištění činila 1317 dní. Z právního stanoviska žalované podle soudu rovněž vyplynulo, že žalobci se došetřují ještě další doby pojištění získané u německého nositele pojištění, které budou předmětem nového rozhodnutí o žalobcově žádosti o starobní důchod. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá nezohlednění dalších dob pojištění, konkrétně dobu od 6. 7. 1966 do 22. 9. 1969. Z rozsudku podle něj dále není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal se zápočtem doby pojištění od 1. 7. 1968 do 30. 9. 1968 a od 1. 11. 1968 do 17. 9. 1969 ve firmě P. p. Soud pouze konstatuje, že zjistil doby pojištění tak, jak byly podrobně rozepsané ve vyjádření žalované k žalobě, kde se uvádí, že tyto doby byly došetřeny. Rozsudek soudu proto stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný a nesrozumitelný. Žádá Nejvyšší správní soud, aby jej zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatel dovolává důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Brně, resp. tvrdí jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

O věci uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhá toho, aby soud zhodnotil doby jeho pojištění, konkrétně od 6. 7. 1966 do 22. 9. 1969. Této žádosti nelze vyhovět. Jak bylo uvedeno výše, uložil Krajský soud v Ostravě ve svém zrušovacím rozsudku žalované, aby zhodnotila dobu pojištění stěžovatele od 18. 6. 1954 do 19. 10. 1954 a od 25. 5. 1957 do 19. 8. 1957. To žalovaná v následně vydaném rozhodnutí ze dne 28. 2. 2006 učinila, a nadto započítala stěžovateli dodatečně dobu pojištění od 21. 1. 1954 do 30. 1. 1954. Ve více než plné míře tedy realizovala, co jí bylo krajským soudem uloženo. V žalobě proti tomuto novému rozhodnutí žalované pak mohl stěžovatel úspěšně brojit pouze zpochybněním výše uvedeného závěru.

Žádá-li stěžovatel cestou opravných prostředků ke správnímu soudu o započtení dalších dob pojištění, než které byly žalovanou na základě rozsudku Krajského soudu v Ostravě zhodnoceny, není tomuto požadavku možno vyhovět, neboť soud nemůže naznačeným způsobem nahrazovat činnost správních orgánů. Pro tuto situaci předvídá zákon č. 155/1995 Sb. možnost zažádat o zvýšení důchodu podle jeho § 56 odst. 1 písm. b) z toho důvodu, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží.

Pokud tedy Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl, postupoval v zásadě správně, byť pro tento závěr bylo zcela dostačující posoudit, zda žalovaná respektovala závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ostravě či nikoliv. Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2600 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

